

Arrest

nr. 182 491 van 20 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. STESENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 juli 2015 België is binnengekomen, diende op 28 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 augustus 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 23 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 28/07/2015

Overdracht CGVS: 13/01/2016

U werd 17 mei 2016 van 9u00 tot 12u40 en op 4 augustus 2016 van 9u10 tot 13u30 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat,

meester Annelien Barbier respectievelijk loco meester Mieke Depovere loco Joke Vansantvoort, woonde het gehoor op 17 mei 2016 van 9u27 tot 14u40 en op 4 augustus 2016 van 9u25 tot 13u30 bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiitische Arabier afkomstig uit Bagdad, Irak. U woonde samen met uw familie achtereenvolgens in de wijken Al Jihad (geboorte tot 2000), Ghazaliyah (2000-2009), Atafiyah (2009-2015). U speelde professioneel voetbal bij de jeugdploeg van Al Zawra'a SC.

Sinds uw 16 jaar voelt u zich, naast vrouwen, meer aangetrokken tot mannen. U kwam tot dit besef na het lezen van een erotisch verhaal tussen twee mannen op een internetforum. U zocht meer informatie op, via sociale media en internet, over homoseksualiteit en maakte dan een voorkeur voor seksuele betrekkingen met mannen. Omdat in de Iraakse cultuur homo- en biseksualiteit gestigmatiseerd wordt en niet aanvaard, zocht u anoniem via de Facebookgroep Salin Mujab contact met andere homoseksuelen. Dit leidde tot een anoniem telefonisch contact met een andere Iraakse homoseksueel waarbij jullie praatten over jullie leven, jullie lusten en jullie verhalen uitwisselden. U voelde zich ook seksueel aangetrokken tot uw beste vriend T., maar verzwegen dit voor hem. U uitte zich in Irak nooit als homoseksueel.

Van 29 april 2015 tot 2 mei 2015 verbleven u en uw familie bij uw grootouders in de wijk Al Bayaa. Uw ouders gingen tijdens deze periode niet werken. Uw vader, die werkzaam was als directeur bij een bouwbedrijf, verdween op 3 mei 2015. Jullie merkten dit doordat hij 's avonds niet terugkeerde naar huis. Uw moeder bracht de broers van uw vader op de hoogte en de volgende dag startten uw ooms een zoektocht naar uw vader. Zij gingen langs bij ziekenhuizen en politiebureaus. Op 6 mei 2015 werd uw vader dood aangetroffen in het lijkschouwingsinstituut van Bagdad. Hij werd vermoord. Uw vader werd op dezelfde dag, op 6 mei 2015, begraven. De rouwplechtigheid en de rituelen vonden plaats in het huis van uw grootouders langs vaderskant in Al Bayaa. Tijdens deze rouwperiode verbleven jullie bij uw grootouders. Op 10 mei 2015 keerde u samen met uw moeder en twee zussen terug naar huis in Atafiyah. Op 15 mei 2015 in de namiddag werd er aangebeld en toen u de deur opendeed, zag u niemand en vond u een dreigbrief voor de deur. De brief was afkomstig van Asaeb Ahl al Haq (AAH). U werd verplicht om met hen samen te werken en financieel te ondersteunen zo niet zou u hetzelfde lot wachten als uw vader. U bracht uw moeder van deze brief op de hoogte. Zij gaf u geld om een nieuw paspoort op te halen en een visum voor Turkije te verkrijgen. U ging diezelfde avond naar uw grootvader en u verbleef daar zes dagen tot uw vertrek uit Irak.

Op 21 mei 2015 reisde u per vliegtuig vanuit Bagdad naar Istanbul, Turkije. U verbleef ongeveer een maand in Izmir, Turkije, waarna u de boot naar Griekenland nam. Vanuit Griekenland reisde u verder over land naar België. U kwam op 27 juli 2015 aan in België en diende hier op 28 juli 2015 een asielaanvraag in.

Toen u reeds in België verbleef, vernam u van uw moeder dat uw vader voorafgaand aan zijn verdwijning bedreigd werd door AAH. Uw vader vond op de ochtend van 26 april 2015 een oproepingsbrief van AAH voor de deur waarbij hij zich na het middaggebed diende te melden in de hoofdvestiging van AAH in de Palestinastraat. Uw vader ging hier niet op in. Op 28 april 2015 vond hij eenzelfde brief van AAH waarin stond dat hij zich diende te melden na het gebed van zonsondergang voor ondervraging. Hierin stond ook vermeld dat dit de laatste kans was voor hem. Uw vader ging hier opnieuw niet op in. Op 29 april 2015 ontving uw vader een dreigbrief van AAH waarin hij als verrader werd beschouwd omdat hij aan de kant van de Islamitische Staat (IS) stond en de tegenpartijen sponsorde. Hij werd in deze brief met de dood bedreigd en hij was niet meer welkom hun wijken en in Irak. Op 1 mei 2015 diende uw vader een klacht in bij het politiekantoor van Al Bayaa en deze werd in behandeling genomen door de onderzoeksrechter. Uw moeder zond u de twee oproepingsbrieven en de dreigbrief van AAH, alsook de politiedocumenten, op vanuit Irak.

In België leerde u in de buurt waar u woonde F. kennen. Hij stelde zich aan u en uw huisgenoten voor en vroeg of jullie hulp nodig hadden. Hij stelde zich ook voor als homoseksueel. U werd bevriend met hem en na vier maanden vertelde u aan F. dat u ook homoseksueel was en dat u seksuele betrekkingen met hem wou. U hebt reeds 13 maanden een relatie met hem.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 27 november 2014 te Bagdad; uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 13 juli 2007 te Bagdad; twee originele oproepingsbrieven ondertekend door AAH gericht aan uw vader; een originele dreigbrief ondertekend door AAH gericht aan uw vader; een originele dreigbrief ondertekend door AAH gericht aan uzelf; een originele aangifte, ingediend door uw vader, van het politiebureau van Al Bayaa gedateerd op 1 mei 2015; een originele brief betreffende de voortgang van het onderzoek opgemaakt door het politiebureau van Al Bayaa, gedateerd op 1 mei 2015; een originele brief van de Federale rechtbank van Al-Karch aan het politiebureau van Al-Bayaa betreffende de

goedkeuring van de onderzoeksstukken, gedateerd op 3 mei 2015; een originele overlijdensakte van uw vader, gedateerd op 6 mei 2015; foto's van u als voetballer (kopieën); foto's van u en een man (kopieën).

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert dat u Irak verliet naar aanleiding van een dreigbrief, ondertekend door AAH, die u ontving op 15 mei 2015 waarin u werd verplicht om met AAH samen te werken en hen financieel te steunen zo niet kon u hetzelfde lot verwachten als uw vader (CGVS I, p. 12, 19). In België kwam u te weten dat uw vader reeds bedreigd werd door AAH voordat hij op 6 mei 2015 vermoord werd teruggevonden (CGVS II, p. 25). De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt ondermijnd door de volgende elementen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het moment wanneer u op de hoogte werd gesteld van de bedreigingen aan uw vader tegenstrijdig en bijzonder onwaarschijnlijk zijn. U verklaarde dat uw vader verdween op 3 mei 2015 en vermoord werd teruggevonden op 6 mei 2015 (CGVS I, p. 12). Hierna vonden de rouwplechtigheden plaats in het huis van uw grootouders in de wijk Al Bayaa, waar u en uw moeder en zussen ook verbleven tot 10 mei 2015 alvorens terug te keren naar jullie woning in de wijk Atafiyah (CGVS I, p. 28). Aanvankelijk verklaarde u in het kader van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u pas over de oproepingsbrieven en de bedreigingen te weten kwam na de moord op uw vader. Gevraagd hoe u hierover op de hoogte werd gesteld, verklaarde u dat u bleef aandringen bij uw moeder om de oorzaak van de moord op uw vader aan u te vertellen. U verduidelijkte dat ze aanvankelijk niks aan u wilde vertellen om u niet bang te maken maar dat ze had gezegd dat uw vader werd benaderd door een militie om financiële steun te geven wat hij had geweigerd en dat hij hierom werd vermoord (CGVS I, p. 14). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u voorts dat uw moeder u op 6 mei 2015, tijdens de rouwrituelen, op de hoogte heeft gebracht van de dreigbrief die uw vader had ontvangen (CGVS I, p. 17). In het kader van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal legde u echter volledig tegenstrijdige verklaringen af over hoe en wanneer u over de bedreigingen tegen uw vader op de hoogte werd gesteld. Geheel in tegenstrijd, verklaarde u dat u in Irak niet op de hoogte was van het feit dat uw vader reeds oproepingsbrieven en een dreigbrief van AAH had ontvangen. Uw moeder was hiervan wel op de hoogte nadat uw vader het haar verteld had. U bent pas in België op de hoogte gesteld van het feit dat uw vader voor zijn dood werd bedreigd (CGVS II, p. 25-26). Waar u in uw eerste gehoor nog stelde dat u aan uw moeder vragen bleef stellen over de oorzaak van de moord op uw vader, beweerde u plotsklaps dat u op geen enkel moment na de verdwijning of moord op uw vader aan iemand, noch uw moeder, de vraag hebt gesteld wat de mogelijke reden zou kunnen zijn voor zijn verdwijning of dood (CGVS II, p. 26-27). Gevraagd waarom u deze vraag niet stelde, antwoordde u dat jullie bezig waren met de ceremonie van de begrafenis en u vervolgens zelf werd bedreigd. U verklaarde voorts dat u niet wist aan wie u deze vraag diende te stellen. In uw uitleg verwijst u naar de redenen van de moord op uw vader, de brieven en de klacht, en kon u louter opperen dat u niet wist aan wie u dat moest vragen, bij de politie of aan uw familie (CGVS II, p. 26-27). Zoals hierboven vastgesteld zijn uw verklaringen hieromtrent vooreerst geheel tegenstrijdig. Bovendien is uw verklaring over het feit waarom u in Irak nooit informeerde naar de mogelijke reden voor de verdwijning en moord op uw vader weinig aannemelijk, temeer omdat u wel over de mogelijkheid beschikte om deze vraag aan uw moeder of aan de broers van uw vader te stellen. Daarnaast is het vreemd dat u in uw antwoord verwijst naar de brieven die uw vader ontvangen had van AAH, omdat u verklaarde daarvan niet op de hoogte te zijn in Irak (CGVS II, p. 25).

Bovendien wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd door uw verklaringen over uw handelen na het ontvangen van een aan u gerichte dreigbrief van AAH op 15 mei 2015. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde dreigbrief blijkt dat in deze dreigbrief staat dat uw vader werd vermoord en dat u hetzelfde lot kon verwachten als hem (CGVS I, p. 19). Na het ontvangen van deze brief op 15 mei 2015, toonde u deze aan uw moeder waarop zij u geld gaf voor uw paspoort en visum voor Turkije en u nog diezelfde avond naar uw grootvader ging waar u nog zes dagen verbleef alvorens uw vertrek uit Irak (CGVS I, p. 19). Opnieuw vroeg u op geen enkel moment aan uw moeder of zij meer informatie had over de dood van uw vader (CGVS II, p. 27). Dit is echter uiterst opmerkelijk omdat er in de aan u gerichte dreigbrief naar uw vermoorde vader wordt verwezen. Gevraagd waarom u dit niet vroeg, antwoordde u dat u in shock was en vroeg u zich af welk effect uw vragen over de dood van uw vader zouden hebben (CGVS II, p. 27).

Uw verklaring over waarom u nooit uitleg heeft gevraagd in Irak over de verdwijning en moord op uw vader, zowel direct na zijn dood als na het ontvangen van de dreigbrief tegen u, zijn echter opnieuw niet

overtuigend. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat wanneer iemand wordt bedreigd hetzelfde lot te ondergaan als zijn vermoorde vader, hij zich op zijn minst informeert over de mogelijke redenen waarom zijn vader werd vermoord.

Voorts verklaarde u dat uw vader directeur was van een bedrijf in de bouwsector en een belangrijk persoon was, en dat hij als persoon met een vermogen werd gevraagd om AAH financieel te ondersteunen en uiteindelijk werd vermoord omdat hij hierop niet is ingegaan. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geenszins informatie kunt verschaffen over het werk van uw vader. Zo weet u niet van welk bedrijf uw vader directeur was, welke projecten het uitvoerde of waar het bedrijf gelegen was. U wist enkel en alleen te zeggen dat dit een bouwbedrijf was omdat hij bouwproducten mee naar huis nam (CGVS I, p. 5, 20-21; CGVS II, p. 20). Ook uw moeder was niet op de hoogte voor welk bedrijf uw vader werkte (CGVS II, p. 21). Geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat u noch uw moeder en uw ooms weten waar uw vader werkte, geraakte u niet verder dan te stellen dat vooral personen met een goede positie in Irak discreet moeten zijn om te kunnen overleven omdat men een doelwit van vijanden is. Het is echter uiterst bevreemdend dat u enerzijds verklaart dat uw vader omwille van zijn positie en job werd gevisieerd, maar dat u noch uw moeder informatie hebben over zijn werk (CGVS II, p. 21-22).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de bedreigingen tegen u en uw vader en het feit dat uw vader omwille van deze bedreigingen werd vermoord.

Daarnaast verklaarde u dat u biseksueel bent en dat u zich meer tot mannen aangetrokken voelt. Dit wordt in Irak door de samenleving verboden, alsook door uw vader. U vreesde hiervoor gedood te worden indien dit ontdekt werd (CGVS I, p. 22-23).

Het CGVS is in het licht van de elementen van uw dossier echter niet overtuigd van uw seksuele geaardheid. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als biseksueel met een voorkeur voor mannen verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksuele geaardheid een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. Echter, in uw geval blijken uw verklaringen met betrekking tot uw bewustwording van uw geaardheid en de gevolgen van uw geaardheid op uw gevoelsleven ongeloofwaardig.

Zo verklaarde u dat u zich sinds uw zestiende meer aangetrokken voelt tot mannen (CGVS I, p. 22-23, CGVS II, p. 2). U stelde, gevraagd naar uw eerste besef dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, dat u op een forum met erotische verhalen stootte op een verhaal over een seksuele relatie tussen twee mannen. U had gevoelens bij dit verhaal en u ging uit nieuwsgierigheid andere verhalen en video's zoeken over homoseksualiteit. Daaruit is uw voorkeur ontstaan voor mannen (CGVS II, p. 3-5, 6). Tot dan toe had u zich niet aangetrokken gevoeld tot mannen en ging u enkel op zoek spannende verhalen over meisjes (CGVS II, p. 4). Gevraagd naar wat u voelde bij de ontdekking dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordde u dat u eigenlijk geen gevoel had, dat het maar een verhaal was en dat u toen geen seksuele betrekkingen heeft gehad met mannen en dat u dus geen gevoel kon krijgen. Wanneer u gevraagd werd wat u dacht, omdat dit iets nieuws was voor u, antwoordde u dat u zin had in seksuele betrekkingen maar dat het niet kon (CGVS II, p. 5-6). Wanneer u werd gevraagd hoe u zich voelde om in Irak, waar geen positief klimaat heerst ten opzichte van uw seksuele geaardheid en wat u zelf ook bevestigde, te ontdekken dat u zich aangetrokken voelt tot mannen, antwoordde u eerst dat u veel zin had in seksuele betrekkingen, maar dat u dit niet kon in Irak. Wanneer u opnieuw werd gevraagd hoe u zich daarbij voelt, zonder het over seksuele betrekkingen te hebben, antwoordt u dat het een moeilijk gevoel is, omdat u een voorkeur had voor een vriend van u, T., maar dat u niets durfde te vertellen. Gevraagd wat u met deze voorkeur bedoelt, antwoordde u dat u een voorkeur had om seksuele betrekkingen met T. te hebben omdat hij uw beste vriend was met wie u allerlei hobby's samen deed en hierover fantaseerde nadat u homo-erotische verhalen las. U verklaarde evenwel dat u buiten seksuele gevoelens geen andere gevoelens voor uw beste vriend had (CGVS II, p. 7-8). Wanneer u gevraagd werd wat dat betekende voor u om homoseksueel te zijn, antwoordde u dat het een gevoel was en dat u het zou omschrijven op een andere manier, namelijk dat de gevoelens die een persoon heeft tijdens de seksuele betrekkingen met een vrouw, hetzelfde zijn als bij mannen maar dat men alleen een voorkeur heeft voor mannen (CGVS, p. 9).

Bij uw verklaringen met betrekking tot uw bewustwording van uw seksuele geaardheid is het opmerkelijk dat u deze lijkt terug te brengen tot een louter seksuele ervaring en slaagt u er niet in om meer uitgebreide en genuanceerde verklaringen af te leggen betreffende de manier waarop u uw geaardheid ontdekte en dit emotioneel of gevoelsmatig ervaarde.

Uw verklaringen wijzen in geen geval op een innerlijk bewustwordingsproces van de eigen geaardheid of het anders-zijn, hetgeen toch kenmerkend is voor jonge holebi's en wat doorgaans een sterke invloed

heeft op het persoonlijk welbevinden van de betrokkene. Bovendien roept de manier hoe u vertelde over hoe u de ontdekking van uw homoseksualiteit beleefd lijkt te hebben, terwijl u woonde en werd opgevoed in een islamitische omgeving waar homoseksualiteit ondenkbaar is en een schande betekent voor de hele familie, vragen op. De afwezigheid van ook maar de minste persoonlijke reflectie bij de vaststelling dat uw geaardheid sterk afwijkt van de strikt opgelegde maatschappelijke norm die in uw land van herkomst heerst, is weinig aannemelijk.

Ten slotte verklaarde u dat u hier in België een relatie heeft met een man genaamd F. (CGVS I, p. 22 en CGVS II, p. 11-13). Uw verklaringen betreffende deze relatie zijn echter oppervlakkig en weinig coherent. Zo verklaarde u dat u F. leerde kennen toen hij bij u en uw huisgenoten, in België, zijn hulp kwam aanbieden. Hierbij verklaarde F. meteen dat hij homoseksueel was. Uw huisgenoten waren tegen F. gekant omdat hij een oudere homo was maar voor u was dat geen probleem en jullie werden bevriend. Na vier maanden vertelde u aan F. dat u homoseksueel bent en dat u seksuele betrekkingen met hem wou, waarop jullie een seksuele relatie begonnen (CGVS II, p. 11-13). Wanneer u gevraagd werd waarom u interesse had voor F. en wat u aantrok in hem, kwam u niet verder dan dat hij interesse had voor u, dat hij een homo is en dat u een homo bent en dat u bovendien 's nachts seksuele dromen over hem had en dat u wist dat F. nood had aan seksuele betrekkingen. Bovendien verklaarde u dat u vertelde tegen F. dat u homoseksueel was omdat u hem nodig hebt omdat hij de enige persoon in uw leven is met wie u seksuele betrekkingen kan hebben. U houdt niet van F. maar u houdt van het hebben van seks met hem (CGVS II, p. 12-13). Gevraagd naar hoe u hier zich bij voelde dat u voor het eerste een seksuele relatie met een man begon, antwoordde u dat u dezelfde gevoelens had zoals in Irak, maar een beetje beter omdat u hier vrij was en dat u gewoon seksuele betrekkingen wou met een persoon (CGVS II, p. 13). Opnieuw brengt u uw verklaringen over uw homoseksualiteit terug tot een louter seksuele ervaring. Bovendien bent u niet in staat om de volledige naam van F. te noemen, dit terwijl u verklaarde reeds dertien maanden een relatie met hem te hebben (CGVS II, p. 13). U kende zijn achternaam niet en verklaarde dat u wel zijn Facebookaccount had, hetgeen u plotseling ook vergeten was (CGVS II, p. 13-14). Daarenboven legde u weinig coherente verklaringen af over wie er op de hoogte is van jullie homoseksuele relatie. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u immers dat iedereen op straat op de hoogte is van jullie relatie en ook het OCMW (CGVS I, p. 24). In het kader van uw tweede gehoor beweerde u evenwel dat niemand weet over jullie relatie omdat u niet wil dat uw Irakese huisgenoten iets weten (CGVS II, p. 16-17). Anderzijds blijkt, doorgevraagd of er iemand in uw omgeving (voetbalclub; OCMW) op de hoogte is van jullie relatie, uit uw opeenvolgende verklaringen dat u zelf aan niemand, noch op de voetbal noch aan uw sociaal assistent van het OCMW, hebt verteld over uw geaardheid en dat niemand weet dat u homo bent maar dat iedereen wel weet dat u heel veel optrekt met F. en dat hij homo is (CGVS II, p. 16-17 en p. 19). Daarnaast komt het ook weinig overtuigend over dat u enerzijds verklaart dat u niet wil dat uw Irakese huisgenoten iets weten over uw geaardheid omdat u vreest gepest en gestigmatiseerd te worden maar dat u anderzijds openlijk allerlei dagelijkse activiteiten samen doet met F. (CGVS I, p. 23; CGVS II, p. 15-16). Bovenstaande bevindingen doen ernstige twijfel ontstaan over de geloofwaardigheid van deze relatie en ondermijnen bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw seksuele geaardheid.

Verder heeft u geen kennis van verenigingen, activiteiten of uitgaansgelegenheden voor homoseksuelen in België, noch heeft u zich hierover online geïnformeerd (CGVS II, p. 18-19). U stelde dat u dit enerzijds niet kon omdat u geen Nederlands spreekt en anderzijds omdat uw vriend homoseksueel is en dat u niet weet waarom u dus moet zoeken naar andere homoseksuelen (CGVS II, p. 18-19). Uw gebrek aan interesse hierin, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent echter nog verder onderuit.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde seksuele geaardheid.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse

provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook

kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De oproepingsbrieven en de dreigbrief van AAH gericht aan uw vader, de aan u gerichte dreigbrief van AAH, de politionele documenten en de overlijdensakte van uw vader kunnen gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Documenten zijn immers slechts bewijskrachtig indien ze kaderen in coherent en geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat (ver)vals(te) Iraakse documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. De foto's van u als voetballer, bevestigen louter dat u actief was als voetballer in Irak. De foto's van u en een andere man vormen op zich geenszins een bewijs voor de door u beweerde relatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In het verzoekschrift legt verzoeker bijkomende verklaringen af, gestaafd met stukken (verzoekschrift, stukken 7-8), dat hij een vrees voor vervolging koestert omwille van zijn geaardheid:

"Het CGVS meent dat verzoeker de bewustwording van zijn seksuele geaardheid lijkt terug te brengen tot een louter seksuele ervaring, waarbij hij er niet in slaagt om meer uitgebreide en genuanceerde verklaringen af te leggen betreffende de manier waarop hij zijn geaardheid ontdekte en dit emotioneel of gevoelsmatig aanvaardde.

Verzoeker heeft nochtans duidelijk gezegd dat zijn homoseksualiteit zich in Irak louter via het internet afspeelde, omdat hij te veel schrik had hiermee in het echte leven naar buiten te komen.

Ieder beleeft zijn seksualiteit op zijn eigen manier. Verzoeker heeft meermaals verklaard hoe hij dit interpreteert.

Verder legt verzoeker uit hoe zijn relatie met de heer F. M. tot stand kwam.

Op het moment van het interview kon verzoeker de volledige naam van zijn vriend, de heer F. M., niet volledig correct uitspreken.

Dit hoeft niet te verwonderen: hij gebruikt zijn achternaam nauwelijks en verzoeker is het Nederlands nog niet volledig machtig.

Het is een onwaarheid dat verzoeker meende dat hij het facebookaccount van F. vergeten was: hij wilde zelfs zijn gsm bovenhalen en op die manier het facebookaccount tonen.

Dit was volgens het CGVS echter niet noodzakelijk.

Ten slotte is er begripsverwarring ontstaan omtrent de relatie van verzoeker en F. naar de buitenwereld toe.

Aangezien verzoeker en F. heel wat tijd samen spenderen, F. mee naar de voetbaltrainingen komt en hem ook vergezelt bij zijn afspraken op het OCMW, is iedereen op de hoogte van de zeer goede band tussen verzoeker en de heer M.

Aangezien echter verzoeker samenleeft met Irakezen die zich fel kanten tegen homoseksualiteit, heeft verzoeker nog nooit uitgesproken naar de buitenwereld toe dat hij een homoseksuele relatie heeft met de heer M."

2.1.2. In een aanvullende nota van 5 januari 2017 legt de Commissaris-generaal bijkomende documenten neer met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker verklaart dat hij zijn geaardheid in Irak louter via het internet beleefde, omdat hij te veel angst had hiermee in het echte leven naar buiten te komen. Hij beleeft in België zijn seksuele geaardheid op zijn eigen manier en komt thans met bewijsstukken van zijn relatie met heer F.M. Gelet op het feit dat verzoeker nog zeer jong is, afkomstig is uit een cultuur waar homoseksualiteit taboe lijkt en hij thans voldoende aannemelijk maakt dat hij onvoldoende in staat was om alle relevante elementen voor te leggen tijdens de administratieve fase van zijn asielaanvraag, kan de Raad begrip opbrengen voor de argumenten in het verzoekschrift. De Raad is van oordeel dat verzoekers verklaringen over zijn geaardheid en de door hem voorgelegde stukken verder onderzocht dienen te worden door de Commissaris-generaal, waarbij tevens relevante landeninformatie aan het administratief dossier dient te worden toegevoegd.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Om de Commissaris-generaal toe te laten verzoeker te horen omtrent zijn homoseksuele geaardheid en de problemen die hij hierdoor mogelijks ondervindt, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 augustus 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP